

Petrik Iván

RUTINELJÁRÁS BÉKEIDŐBEN

[A VILÁGHÁBORÚ KÜSZÖBÉN – REGÉNYFOLYAM 12.]

2020-02-08 | A VILÁGHÁBORÚ KÜSZÖBÉN, REGÉNYFOLYAM

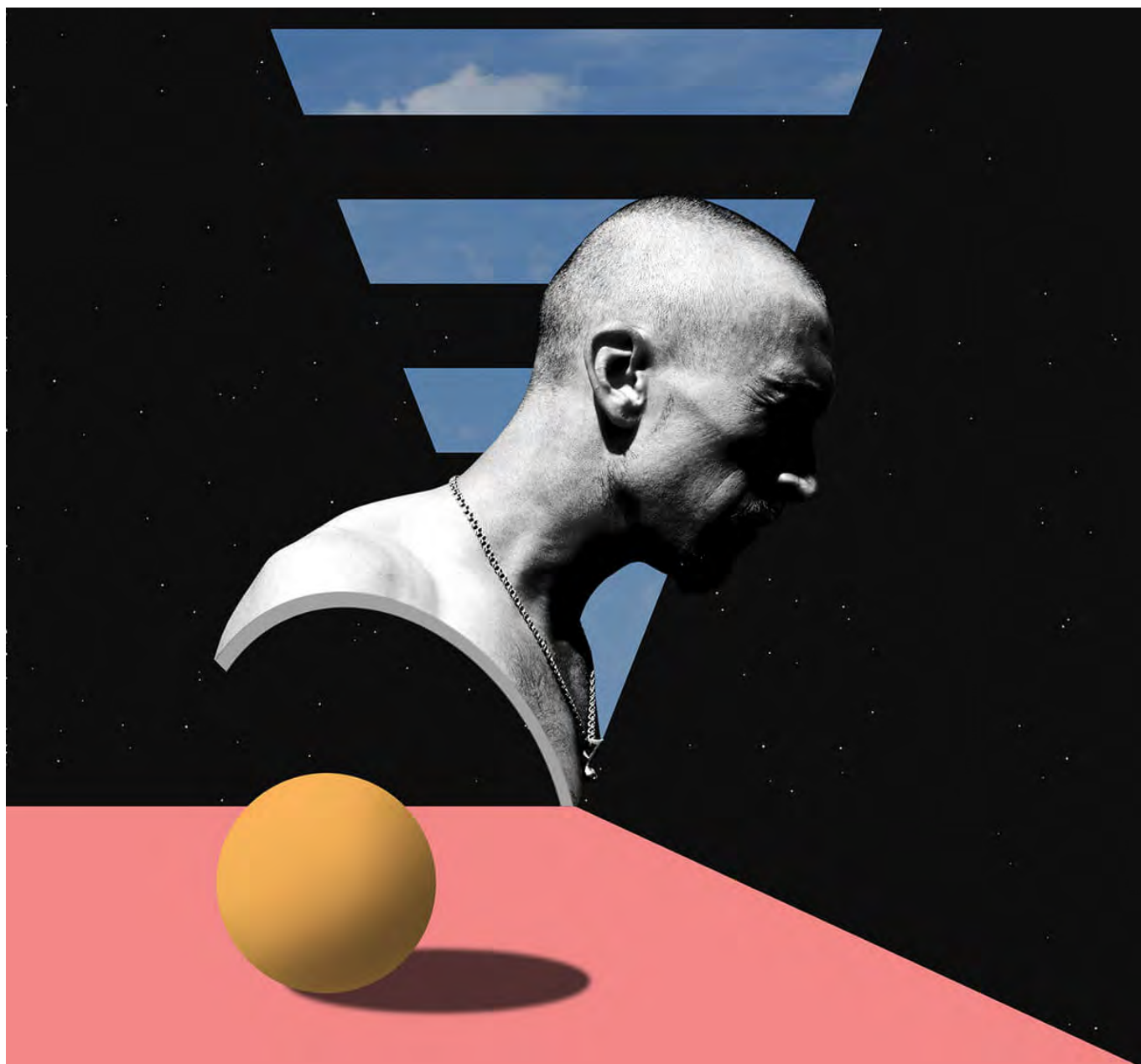

Azokban az utolsó békeévekben, ha külföldiek huzamosabb időt akartak az országban eltölteni, különösen, ha munkát is vállaltak volna vagy bármiféle üzleti vállalkozásba kezdtek, a Belügyminisztériumhoz kellett folyamodniuk engedélyért. Az itteni tevékenységük ellenőrzését azonban a minisztérium a vármegyékre bízta, a megyei hatóságok pedig értelemszerűen a járási hatóságokra hárították tovább. Az ügymenet igen egyszerű volt, a járási illetékes tisztviselő jelentéseket kért a csendőrparancsnoktól, a tisztiorvostól, és az érintett települések jegyzőitől. Ezekből az iratokból már szép paksaméta állt össze. Ha valami hiányérzete támadt mégis, akkor a helyszínen ellenőrizhette az érintetteket. De erre nem nagyon került sor. Ha a körmére akart nézni a külföldieknek, inkább az adóhatóságot vagy a vámtisztviselőket ugrasztotta. Ő maga csak ritkán mozdult. Nem lehet azt mondani, hogy a különleges eseteknek vagy a rendkívüli kéréseknek járt utána személyesen, mert azokban az utolsó békeévekben, ha külföldiekről volt szó, kizárólag nagyon különleges esetek és csak igazán rendkívüli kérések merültek fel. Lengyel cirkuszi társulat például, amelynek egyetlen tagja sem tudott lengyelül, viszont tekintélyes mennyiségű szűrő- és vágófegyvert, mindenféle kínzóeszközt, robbanószeret hurcoltak magukkal a látványos előadásaik kellékeiként. (A cirkuszi társulatokról eleve lehetett tudni, hogy mind kémek, de legalább csempészek, és a legjobb esetben is eszement tanok hirdetői.) A Balkánról a legkülönfélébb vándorárusok érkeztek, akik kizárólag olyan

portékát kínálták eladásra, amelyek emberek, állatok, növények, és néha mindnek együtt és úgy mellékesen az egész univerzum sorsának a csodaszerű megjavítására voltak alkalmasak. A lehető legváltozatosabb formában és halmazállapotban és kiszerezésben. A nyugatról érkezők a legújabb és legőrültebb technológiákat akarták meghonosítani az országban: füstnélküli fáklya, oxigéndúsított fürdő, tyúk nélküli tojás, tehén nélküli tej. Kalandorok és őrültek, akiket a hazájukban kalandoroknak és őrülteknek bélyegeztek, ezért nem maradt más lehetőségük, mint hogy itt, távol szülőföldjüktől próbáljanak meg diszkrét üzletembereknek látszani. Nem is érdemes tovább magyarázni: mindannyian felkelthették a hatóságok figyelmét.

unalmas ügy

B. G., a legnyugatibb megyénk legnyugatibb járásának külföldiek ellenőrzésével foglalkozó tisztviselője érdeklődve forgatta a legújabb aktát. Macskatáp-kereskedelem. Ásított. Végre egy unalmas ügy. Nem volt benne egészen bizonyos, hogy létezik egyáltalán ilyesmi. De ha igen, és tényleg macskatáp, akkor... Akkor.... B. G. azt hitte, hogy erre még várni kell, várni úgy 40–50 évet, de hát, bele kellett nyugodnia, hogy ez is azok közé a dolgok közé tartozik (mint a merevedési zavar és az ismétlődőfegyverek elterjedése), amelyek jóval korábban következtek be, mint ahogy arra ő számított.

Akárhonnán nézzük: rutineljárásnak indult békeidőben. B. G.-t nem hagyta el rendíthetetlen nyugalma akkor sem, amikor végiggondolta még egyszer alaposan: igen, egy japán-ecuadori házaspár által vezetett macskatáp-kereskedéssel foglalkozó vállalkozásról van szó. Ahogy azonban elkezdtek befutni a még szintén rutinszerű jelentések, B. G.-t különös érzés kerítette hatalmába. Nem idegesség vagy valamiféle veszélyérzet, maradjunk egyelőre annyiban, hogy egyfajta sajátos viszketegség. Először csak a túlon túl ismerősnek tűnő történések miatt vakarózott. Aztán rádöbbsent, hogy kezdi érdekelni az ügy. Talán mégis van mögötte valami, ami megér egy alaposabb vizsgálatot. B. G. még biztonságos távolságra volt a nyugdíjtól, azaz nem érezte lélekölően unalmasnak a munkáját, de már lehúzott jó pár évet, lassan

évtizedeket ugyanazon a munkahelyen. A szakmájában elért mindent, amit lehetett, feljebb már csak politikai kapcsolatok révén léphetett, amihez viszont nem volt nagy kedve. Egy rendőrnyomozó dörzsöltsége és egy biztosítási ügynök rámenőssége keveredett benne paraszti őseinek azon hagyatékával, hogy szeretett mindent végigcsinálni. Sosem hagyott semmit félbe. Ráadásul rendelkezett egy kivételes, munkatársaira egyáltalán nem jellemző tulajdonsággal: egy egyetemi tanár eszét birtokolta. Ezt azzal palástolta (mivel megérezte, hogy feljebbvalóinak nem minden esetben tetszene), hogy meg sem próbálta elfojtani erőszakos ösztöneit. Ha olyan ember elé kellett odaállni, akiről joggal feltételezhatték, hogy akár torkon is ragadhatja, és akár ki is akarhatja belőle verni a lelket – mondjuk egy mindennapos eljárásrendi vita kapcsán, B. G. nem egyszerűen odaállt (nem bátor volt), hanem szemmel láthatóan örült ennek a lehetőségnek. Ez az arcára minden esetben kiülő öröm egyébként annyira megdöbbenette ellenfeleit, hogy a verekedés rendszerint elmaradt. (Leszámítva azokat az eseteket, amikor ugyanez az öröm jelent meg a vele szemben álló férfi arcán is.) Mindenesetre, amikor B. G. először olvasta át a jelentéseket, úgy érezte, nincs köztük összefüggés. Nem állt össze a kép. Elolvasta a jelentést a patikus haláláról és feltámadásáról, az eltűnt ékszerekről, furcsa telefonhívásokról, sőt a tanfelügyelő jelentését is egy diáklány különös viselkedéséről (azt a jelentést azonban, amiben vörös macskák szerepeltek és állatkínzásra utaló jelekre hívták fel a figyelmet, csak szórakozottan átfutotta), és be kellett látnia, hogy különös módon ugyan, de valóban összefüggnek ezek az ügyek. Azt is belátta, hogy ide nem küldhet adóellenőröket vagy fináncokat. Úgy döntött, ezúttal maga néz utána ennek az öööö...ööööö... ennek a macskaeledel-ügynek.

rámeredő revolvercső

B. G. társaságban szívesen hivalkodott rossz tulajdonságaival, a legrosszabbat azonban sosem ismerte el. Nem tudott veszíteni. Mivel természetesen arra még ő sem volt képes, hogy

mindig mindenkin felülkerekedjen, megelégedett azzal, hogy ő legalább tisztában legyen a dolgok állásával. Ha nem is nyert, tudni akarta, hogyan alakult ki az eredmény. Egyszerű módszert alkalmazott: legalább egy, de inkább két lépéssel az események előtt járt. Azt, aki attól félt, követi, és folyvást hátrafelé kémlelt, B. G. ott

várta, ahová menekülni akart. Abban az esetben pedig, ha valaki fegyvert vágott zsebre elkeseredetten, azzal a szándékkal, hogy használni fogja, B. G. intézte el, hogy a fegyverben legyenek-e éles lőszeresek vagy sem. Némegyszer nevetett így rámeredő revolvercsőre. Azt azért hozzá kell tenni, hogy nem került túl gyakran ilyen kihívások elé. Alapvetően mégiscsak aktatologató tisztviselő maradt. Mindenesetre, amint értesült arról, hogy a katonaság (de legalábbis egy katonatiszt) érintett az ügyben, azonnal lépett. És egy lépéssel, de inkább kettővel tényleg az események előtt járt. Amikor Sakurai elindult megkeresni a vörös macskát, ő elkérte a nyilvántartóból az összes vegyész címét. Amikor pedig a titokzatos japán férfi Alagi és Lang kíséretében visszatért a telep kőfalai közé, ő már kifelé jött. Amikor pedig a patikust bevitték a fővegyész elé, ő leült a terített asztalhoz a Két Hattyú éttermében, és akkorra már nagyjából tisztában volt azzal, hogy e fehér asztal melletti beszélgetés eredményeként nemcsak a karrierjének, de talán az életének is végéhez érhet. Másrészt abban is biztos volt, hogy ha elég ügyesnek bizonyul, talán fordít egyet a történelem kerekén, és ő, az is lehet, hogy egyedül ő, túléli ezt az egészet – tehát azt, ami, ha jobban belegondolunk, egyszerű rutineljárásnak indult békeidőben. Már csak a vacsoravendége megérkezését kellett kivárnia.

kép | shutterstock.com